

РЕШЕНИЕ

№ 21110

гр. София, 19.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в
публично заседание на 10.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **12594** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.46а, ал.2 от Закона за чужденците в РБ /ЗЧРБ/,във вр. с чл. 226 от АПК – след отмяна на постановено предходно първоинстанционно решение по делото от касационната инстанция, и дадени задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

Производството е образувано по жалба на О. Н., [дата на раждане] , гражданин на У., притежаващ разрешение за пребиваване на територията на Република Ч., подадена,чрез адв.Т.,срещу Заповед рег.№4473–ПАМ-132 от 19.07.2024г. на Началника на Гранично Полицейско управление- Б.,с която чужденецът е принудително настанен в СДВНЧ за срок до отпадане на пречките за организиране и извеждане на същият от страната,но за не повече от 6 месеца,считано от датата на фактическото настаняване в СДВНЧ.

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на обжалвания акт,като постановен при съществено нарушение на административно-производствените правила,противоречие с материално правните разпоредби и явно несъответствие с целите на закона. Твърди се за липсата на компетентност на органа издал акта както и ,че същият не е мотивиран.Излагат се съображения,че от административния орган не е направена преценка за налагане на по-лека обезпечителна мярка,за което липсват мотиви в оспорения акт.Не са налице законовите предпоставки на чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ,а в обжалвания акт формално е посочено,че е налице опасност

жалбоподателят да се укрие, без да се излагат конкретни мотиви.

В съдебно заседание жалбоподателят, не се явява, не се представлява.

Ответникът-Началник на ГПУ-Б. към РДГП Е., чрез юрисконсулт редовно упълномощен, оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена. Депозира писмени бележки.

По фактите:

Повод за образуване на производството по оспорваната заповед е докладна записка №4473р-2923 от 19.07.2024г. до началника на ГПУ-Б. от която е видно, че: около 6,34ч. на 19.07.2023 г. в района на КПП на разклона за [населено място] обл. Я. е бил спрян за проверка л.а. А. АЗ с ДКН 3086 РХ, в което пътували 3 лица-чужди граждани. Едно от лицата било О. Н. [дата на раждане] с украински паспорт №GB930932, издаден на 08.02.2022г. и валиден до 08.02.2032г. При извършените справки от служители на ГД“ГП“ се установява, че украинският гражданин е със забрана за влизане на територията на Р.България, поради което лицето е задържано със Заповед за задържане №44733-98г. Началник на ГПУ Б. издал заповед №4473ПАМ-131 от 19.07.2024г., с която на жалбоподателя О. Н. е била наложена принудителна административна мярка (ПАМ) „Експулсиране в страната по произход У.“, с мотиви, че лицето е с наложена забрана за влизане на чужденец по чл.21а от ЗЧРБ за периода от 11.10.2023г. до 10.10.2028г. Била е издадена и Заповед рег.№4473–ПАМ-132 от 19.07.2024г., също на началника на Гранично Полицейско управление - Б. с която с която на осн.чл.44, ал.6, ал.8 и ал.10 ЗЧРБ чужденецът е бил принудително настанен в СДВНЧ до отпадане на пречките за изпълнение на наложената ПАМ, но за не повече от 6 месеца. Посочено е, че мотивите на оспорената заповед са изложени в докладна записка №4473р-2923 от 19.07.2024г. Ответника е представил в цялост административната преписка съгласно указаният на съдът, същите са приети с протоколни определения от 22.04.2025г. и от 10.06.2024г.

Жалбата срещу процесната заповед е подадена в предвидения законов срок, от надлежна страна, имаща право и интерес от оспорването, поради което е процесуално допустима.

При служебната проверка на законосъобразността на оспорената заповед, дължима на основание чл. 168, ал. 1 АПК, съдът констатира следното:

Заповедта е издадена от компетентен орган в кръга на предоставените му от закона правомощия - чл. 44, ал. 1 ЗЧРБ, за което от ответника са представени съответните заповеди.

Разгледана по същество, съдът намира жалбата за основателна.

В разглеждания случай не е спорно, че оспорената Заповед, с която спрямо чужденеца е наложено „Принудително настаняване в специален дом за временно настаняване на чужденци“, е издадена на основание чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ, във връзка със заповед №4473 ПАМ -131 от 19.07.2024г. /л.13/, с която на лицето е наложена ПАМ „Експулсиране в страната по произход У.“, т.е. налице са фактическите предпоставки по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ.

По силата на чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ, в случаите, когато чужденецът, на когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3, възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване, органът, издал заповедта, или директорът на

дирекция "Миграция" може да издаде заповед за принудително настаняване на чужденеца в специален дом за временно настаняване на чужденци с цел организиране на принудителното отвеждане до границата на Република България или експулсирането.

Съдът констатира, че в докладната записка №4473р-2923 от 19.07.2024г./л.11-12/, относима към издаване на обжалваната заповед не са посочени факти, относими към предвидените основания за първоначалното задържане за изпълнение на заповед за извеждане – „опасност на лицето да се укрие” или „засегнатият гражданин на третата страна избягва или възпрепятства подготовката на връщането или процеса на извеждането” по см. на чл. 15, § 1 от Директива 2008/115/ЕО, нито са изложени мотиви, за невъзможността да бъдат приложени други ефективни, но по-леки средства, предвидени по националното право, като мярката по чл. 44, ал. 5 ЗЧРБ, както основателно се претендира в жалбата. Докладната има уведомителен характер и не са направени, нито изводи, нито предложения до компетентният орган за издаване на заповедта обжалвана в настоящото производство. В този смисъл, непротиворечива и последователна е съдебната практика/в съответствие с ТР № 16/ 75 г. на ВС, ОСГК/ - мотивите могат да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт. Ако административният акт е издаден на основание на такива подготвителни документи, изложените в тях съображения са такива и за издаването на самия акт, но процесната докладна не е такъв документ по смисъла на закона, отразените обстоятелства касаят проверки по ЗДвП и съответните констатации.

В мотивите на заповедта, макар и оскъдни също са удостоверени неверни обстоятелства, че лицето няма личен паспорт, обратно на посоченото административният орган е иззел от жалбоподателят личният му паспорт и е извършил съответните справки. Същия притежава личен паспорт №GB930932, издаден на 08.02.2022г. и валиден до 08.02.2032г., както и е установил, че има статут на бежанец в Р.Ч., а е задържан за да бъде експулсиран в У.. Второ докладна записка от 19.07.2024г. не е предложение, така както е отразено в заповедта с мотиви подробно изложени в решението по горе..

В заповедта и предхождащите и документи не са посочени факти, че чужденецът възпрепятства изпълнението на заповедта по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ, нито са налични такива доказателства. Легална дефиниция на понятието "Опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3" е дадена в § 1, т. 4в от ДР на ЗЧРБ, и такава е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка.

Съдът приема, че не са изложени мотиви нито от фактическа, нито от правна страна, защо обезпечаването на изпълнението на наложената ПАМ е с принудително настаняване в СДВНЧ от което следва и извод, че е налице незаконосъобразност на принудителното настаняване на жалбоподателя в СДВНЧ с обжалваната заповед по смисъла на чл. 146, т. 4 и т. 5 АПК.

Настоящият състав следва да посочи, че мерките по ЗЧРБ са с обезпечителен характер, поради което административният орган във всеки един момент може служебно или по искане на засегнатото лице да преразгледа първоначалното си решение или това, което е постановено от съда по реда на чл. 46а, ал. 4 от ЗЧРБ. Административният орган е длъжен да следи към всеки един момент дали съществуват предпоставките за прилагането на конкретната мярка, като ако са налице данни за наличие на основание за отпадане на същата, съответно тя да се прекрати или

измени. Налице е и обратната възможност - при възникване на предпоставките за задържане, органът може да постанови мярката по чл.44, ал.6 от ЗЧРБ. Органът винаги следва да има предвид съображение 16 на Съвета, че "задържане е оправдано единствено с цел да се подготви връщането или да се извърши процеса по извеждането и когато прилагането на по-леки принудителни мерки не би било достатъчно", а съобразно чл. 15, §1 от Директивата, задържането е оправдано, когато спрямо гражданина на трета страна не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки.Наложената мярка е несъразмерна с целта на закона.Не е разгледана възможността за налагане на други по - леки обезпечителни мерки, с които да се постигне обезпечаване изпълнението на заповедта.Следва административният орган да обсъди тези доказателства и да прецени налагане на мярка по чл. 44, ал. 5, т. 1 от ЗЧРБ, която е пропорционална и достатъчна за постигане целта на закона. Следва да се има предвид, че настаняването в СДВНЧ ограничава множество права на адресата на мярката и тази законова възможност трябва да се прилага само в случай и след изчерпване на възможностите за обезпечаване на изпълнението на заповедта по чл. 39а, ал.1, т. 2 от ЗЧРБ с други по – леки мерки.

Горното обосновава незаконосъобразност на принудителното настаняване на жалбоподателя в СДВНЧ с обжалваната заповед, поради което е налице по смисъла на чл.146,т.3, т.4 и т.5 АПК – несъответствие с материалния закон и с целта на приложимите материално правни норми и при съществени нарушения на процесуалните правила, тъй като органът е имал право на избор какъв начин да избере, за да обезпечи изпълнението на заповедта за наложената ПАМ.По изложените съображения и на основание чл.172, ал.2 АПК оспорената заповед следва да бъде отменена.

По разноските :

Съгласно чл.143, ал.1 от АПК, когато съдът отмени обжалвания акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат се възстановяват от бюджета на органа издал отменения акт.По реда на чл.226 от АПК,следва първоинстанционният съд да се произнесе и за разноските пред ВАС.По делото е представен договор за правна защита и съдействие (л.7 от делото),в който няма договорено възнаграждение на основание чл.38, ал.1, т.2 от Закона за адвокатурата (ЗА),като в първоначалната жалба до АССГ и пред ВАС от процесуалния представител на жалбоподателя е направено искане за присъждане на направените по делото разноски, включително и адвокатски хонорар по реда на чл.38, ал.2 от ЗА.Съгласно чл.38, ал.1, т.2 от ЗА, адвокатът може да оказва безплатно адвокатска помощ и съдействие на материално затруднени лица, като в този случай съгласно ал.2, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът има право на адвокатско възнаграждение, което се определя от съда в размер не по-нисък от предвидения в наредбата и осъжда другата страна да го заплати.Предвид изхода на спора и направеното своевременно искане за присъждане на разноски, в полза на адвокат Д. Я. Т. от Х. следва да се присъди адвокатско възнаграждение в размер на 750 лева, на основание чл.38, ал.2, във връзка с ал.1 т.2 от ЗА, във връзка с чл.8, ал.2, т.2 от Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения съответно по дело №7891/24г. на АССГ и дело № 10553/24г.ВАС,както и ответника следва да бъде осъден да плати разноските за държавни такси пред АССГ и ВАС,съответно в размер на 10 и 70 лв. на жалбоподателят.

Така мотивиран, Административен съд София град, I-во отделение, 34-ти състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на О. Н. [дата на раждане] , гражданин на У., притежаващ разрешение за пребиваване на територията на Република Ч., заповед ПАМ рег.№4473ПАМ-132 издадена на 19.07.2024г. от Началник на ГПУ Б. към РДГП Е.,с която чужденецът е принудително настанен в СДВНЧ за срок до отпадане на пречките за организиране и извеждане на същият от страната,но за не повече от 6 месеца,считано от датата на фактическото настаняване в СДВНЧ.

ОСЪЖДА Главна дирекция Гранична полиция,да заплати на адвокат Д. Я. Т. от Х., ЕИК[ЕИК], на основание [чл. 78, ал. 1 ГПК](#), вр. с [чл. 38, ал. 2 ЗАДв.](#), вр. с [чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАДв.](#) сумата от 750 лв. (седемстотни и петдесет лева) - възнаграждение за предоставена безплатна правна помощ на жалбоподателят по дело №10553/24г. на ВАС.

ОСЪЖДА Главна дирекция Гранична полиция , да заплати на адвокат Д. Я. Т. от Х., Е., на основание [чл. 78, ал. 1 ГПК](#), вр. с чл. 273 ГПК, вр. с [чл. 38, ал. 2 ЗАДв.](#), вр. с [чл. 38, ал. 1, т. 3 ЗАДв.](#) сумата от 750 лв. (седемстотин и педесет лева)-възнаграждение за предоставена безплатна правна помощ на жалбоподателят по дело №7891/24г.на АССГ.

ОСЪЖДА Главна дирекция Гранична полиция,да заплати на О. Н. [дата на раждане] ,гражданин на У. сумата от 80 лв./осемдесет лева/.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му пред Върховен административен съд.

съдия: